

Arrest

nr. 167 151 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE loco advocaat C. GYSELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Moungo en bent u Surinaams staatsburger. In 1986 werd u door een zekere J., die met het junglecommando van Ronnie Brunswijk samenwerkte, als minderjarige tijdens de Surinaamse burgeroorlog uit een benarde situatie gered. Sindsdien stond u regelmatig in contact met hem – hij leerde u onder meer Engels – en verbleef u voornamelijk in Stoelmanseiland. U werkte er als schoonmaker voor Ronnie Brunswijk. Vanuit Stoelmanseiland trok u af en toe naar het vlakbij gelegen Frans Guyana. In 1990 of 1991 onderschepte u een telefoongesprek tussen Ronnie Brunswijk die buiten de onderhandelde Kourou-akkoorden om vrede wou sluiten met zijn tegenstander Desi Bouterse. Dit was echter tegen de afspraken die hij met J. gemaakt had. U lichtte J. hierover in. Enige tijd later bracht J. u op de hoogte dat hij Ronnie in een verlaten kleuterschool in Moungo zou ontmoeten. U besloot naar de plaats van de afspraak te gaan en verstopte u er samen met twee vrienden, M. (roepnaam: M.) en E. (roepnaam: E.). U zag Ronnie en Desi begeleid door

vier lijfwachten in de ruimte waar jullie verstopt waren binnenkomen. Even later zag u ook J. binnenkomen, aan wie gevraagd werd zijn pistoolgordel af te leggen. Terwijl hij zijn gordel neerlegde, werd J. door de lijfwachten beschoten en vermoord. U slaagde erin door een venster te glippen, maar werd toch nog beschoten waardoor u gewond geraakte. U kon toch nog 100 meter verder lopen en in een verlaten gebouwtje schuilen. Van daaruit strompelde u verder naar uw oom die enkele honderden meters verderop woonde. Van M. en E. hoorde u sindsdien niets meer waardoor u er dan ook stellig van overtuigd raakte dat ze net als J. werden vermoord. Uw verwondingen werden door uw oom op traditionele wijze verzorgd. Aangezien Ronnie en Desi gezien hadden dat u getuige was geweest van de moord, vreesde u sindsdien voor uw leven. U vluchtte naar Frans Guyana waar u tot 2006 illegaal verbleef. In Frans Guyana lichtte u aanvankelijk niemand in over hetgeen u in Suriname was overkomen. Uiteindelijk bracht u toch iemand van het gebeuren op de hoogte. Nauwelijks enkele maanden later werd u het slachtoffer van een geweldincident gepleegd door een drietal onbekenden, die, naar u vermoedde, banden hadden met Desi of Ronnie. U veronderstelde dat de persoon die u in vertrouwen had genomen de aan hem verstrekte informatie had gelekt. Daarop besloot u ook Frans Guyana te verlaten. U regelde hierop in Suriname uw paspoort – dit was de tweede keer dat u sinds 1990 of 1991 naar Suriname was teruggekeerd – en vertrok naar Frankrijk, waar u met enkele kompanen, onder wie uw toenmalige partner met wie u twee (niet door u erkende) kinderen heeft, voor een drugsdelict werd veroordeeld. U werkte mee met de Franse autoriteiten en verklikte E., de oom van uw partner. Hierom was hij kwaad en hij zei dat, indien u nog naar Zuid-Amerika zou terugkeren, hij u zou weten te treffen. In 2010 vroeg u uiteindelijk asiel aan in Frankrijk. Hierin werd door de Franse asielinstanties een weigeringsbeslissing genomen. Hierna gingen u en uw toenmalige partner uit elkaar. U leerde in België uw huidige partner kennen en heeft intussen twee (evenmin door u erkende) kinderen met haar. Daarom vestigde u zich in de loop van 2015 definitief in België. U probeerde tevergeefs een wettelijke samenwoning met haar te regelen. Toen u in een gesloten centrum werd opgesloten, vroeg u op 15 maart 2016 in België asiel aan. U verklaarde uit vrees voor E., de door u verlinkte oom van uw toenmalige partner, Desi Bouterse (huidig president van Suriname), Ronnie Brunswijk en hun entourage niet naar Suriname te kunnen terugkeren. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw extreem laattijdige asielaanvraag. Hoewel u reeds in 2006 in Europa bent aangekomen, wachtte u nog tot 2010 om in Frankrijk een asielaanvraag in te dienen. Ofschoon u voor het eerst in België was in de loop van 2007 en u zich in de loop van 2015 definitief in België vestigde, vroeg u slechts op 15 maart 2016, i.e. na uw opsluiting in een gesloten centrum, asiel aan. U rechtvaardigde uw laattijdige asielaanvraag door te stellen dat u in Frankrijk niet direct op het idee was gekomen om zich te informeren naar eventuele asielprocedures en dat u in België eerst de wettelijke samenwoningprocedure wilde afwachten (CGVS, p. 4). Deze uitleg overtuigt echter niet. Daar van een asielzoeker verwacht wordt dat deze onmiddellijk na zijn aankomst in het land waarvan hij bescherming verzoekt asiel aanvraagt en dat hij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen, is deze extreem laattijdige asielaanvraag slechts moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Voorts legde u vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw reizen naar Suriname sinds de moord op J.. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u sinds uw verblijf in Frans Guyana sporadisch naar Suriname terugkeerde (verklaring DVZ, vraag 10). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat u sinds de moord op J. slechts één keer naar Suriname terugkeerde om uw paspoort te regelen (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat u maximaal twee keer was teruggekeerd (CGVS, p. 3). Bovenstaande vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen ondermijnen enigszins de geloofwaardigheid van de door u beweerde (lage) frequentie van uw reizen vanuit Frans Guyana naar Suriname. Zelfs al zou u sinds de moord op J. slechts een tweetal keer naar Suriname zijn gereisd, dan nog is uw terugkeer naar Suriname, gelet op uw grote vrees om er door de (entourage van) Desi Bouterse en Ronnie Brunswijk te worden vermoord (CGVS, p. 6; p. 15), niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uw laattijdige asielaanvraag en uw terugkeer naar Suriname sinds de moord op J. tasten op zich uw geloofwaardigheid aanzienlijk aan.

Daarnaast slopen er betreffende (de omstandigheden van) de moord op J. verschillende merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Uit de Franse weigeringsbeslissing d.d. 28 januari 2010 blijkt dat u van 1986 tot 1990 in Frans Guyana verbleef en dat

u in 1990 naar Suriname terugkeerde om J. te zoeken. In uw geschreven verklaring voor de Franse asielinstanties d.d. 5 januari 2010 liet u zelfs optekenen dat u sinds 1986 niet meer in Suriname woonde. In dit opzicht is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u sinds 1986 blijvend contact onderhield met J., dat u tussen 1986 en 1990 in Stoelmanseiland, dat tot Suriname behoort, bij Ronnie Brunswijk en J. woonde (hoewel u in die periode af en toe naar Frans Guyana ging) (CGVS, p. 2-3; p. 6; p. 11) en dat u sinds 1986 nooit op zoek was moeten gaan naar J., omdat hij u altijd verwittigde als hij wegging. Zo verloor u J. nooit langer dan een maand uit het oog (CGVS, p. 11). Geconfronteerd hiermee, zei u enkel dat u tussen 1986 en 1990 vaak in Frans Guyana was, maar dat u ook in Stoelmanseiland woonde, en herhaalde u dat u J. nooit moest zoeken. U erkende wel dat u in Frankrijk misschien foute verklaringen had afgelegd (CGVS, p. 11-12). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter bezwaarlijk als afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Uit een door u op 31 augustus 2009 opgesteld document (aanwezig in uw Franse asiëldossier) – u erkende tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u dit document zelf had opgesteld (CGVS, p. 14) – blijkt verder dat u samen met twee andere jongens **twee mannen** (iemand uit Londen en een Fransman) **zag doodgeschoten worden**. Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal zag u in uw hele leven echter slechts **één man**, met name J., vermoord worden (CGVS, p. 14). Hiermee geconfronteerd, legde u enkel warrige verklaringen af. Zo zei u onder meer dat u toch twee mannen zag doodgeschoten worden om daarna te zeggen dat u niet wist wat er met de Fransman, die even na J. in het lokaal met Desi en Ronnie was binnengekomen, was gebeurd (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat J. als laatste het lokaal was binnengekomen (CGVS, p. 8), repliceerde u dat u enkel J. had zien vallen en dat u de Fransman zelfs niet eens had gezien (CGVS, p. 14). Deze warrige en tegenstrijdige rechtvaardigingen kunnen echter bezwaarlijk als een overtuigende uitleg voor bovenstaande fundamentele tegenstrijdigheid worden beschouwd. Voorts blijkt uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u samen met uw vrienden M. en E. – dit zijn roepnamen en u kende slechts één E. – de moord op J. observeerde. U beweerde dat u sinds de dag van de moord op J. niets meer van M. en E. had vernomen. U ging er dan ook van uit dat ze **op de dag waarop J. in 1990 of 1991 werd vermoord ook het leven lieten** (CGVS, p. 8; p. 10; p. 12). Uit de Franse weigeringsbeslissing d.d. 28 januari 2010 blijkt echter dat u vernomen had dat **E. in 2004**, i.e. meer dan een decennium na de moord op J., **was vermoord**. Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat u E. sinds de moord op J. niet meer had gezien (CGVS, p. 10-11). Een afdoende verklaring gaf u echter niet. Daarnaast is het hoogst merkwaardig dat u de volledige naam van J. niet zou gekend hebben. Nochtans zou u meerdere jaren bij hem verbleven hebben en zou er over zijn dood in de pers zijn geschreven (CGVS, p. 13). Tot slot komt het bevreemdend over dat u er in geslaagd zou zijn om, in tegenstelling tot uw twee vrienden die wellicht werden vermoord, levend de kleuterschool waar J. werd vermoord te verlaten. Nochtans werd u drie keer in het been met kogels geraakt, waardoor het erg onwaarschijnlijk lijkt dat u nog al lopend kon ontsnappen, zoals u beweerde (CGVS, p. 8). Bovenstaande tegenstrijdigheden en merkwaardigheden zetten de geloofwaardigheid van uw bewering dat u getuige was van de moord op J. fundamenteel op de helling. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw vrees dat u hierom bij terugkeer naar Suriname door de entourage van Desi Bouterse en Ronnie Brunswijk zou worden vermoord.

Dit wordt bijkomend bevestigd door het feit dat u zich nooit bij uw nog steeds in Suriname wonende moeder heeft geïnformeerd over mogelijke problemen die ze ten gevolge van uw problemen zou hebben ondervonden (CGVS, p. 5). U heeft evenmin bij uw moeder naar de actualiteit van uw vrees gepeild (CGVS, p. 12). Dat u niet over deze informatie beschikt en zelfs geen poging heeft ondernomen om deze informatie te verkrijgen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw beweerde vrees ten aanzien van (de entourage van) Ronnie Brunswijk en Desi Bouterse niet het minste geloof kan worden gehecht.

Betreffende uw vrees voor E. en diens entourage – u verklaarde dat u hem had verklikt waardoor hij u bedreigde – blijkt uit niets dat, indien u bij terugkeer naar Suriname inderdaad met hem in de problemen zou komen, u voor deze problemen van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard, die overigens geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de in Suriname beschikbare beschermingsmogelijkheden. U verklaarde weliswaar dat Desi Bouterse en Ronnie Brunswijk in Suriname aan de macht zijn. In dergelijke omstandigheden kon u

voor bescherming geen beroep doen op de Surinaamse autoriteiten doen (CGVS, p. 14). Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat uw problemen met de entourage van Bouterse en Brunswijk elke geloofwaardigheid missen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals drugsdelicten, steekpartijen, bedreigingen, etc. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Surinaamse autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Bijgevolg blijkt uit niets dat u bij eventuele problemen met E. of diens entourage geen beroep op de Surinaamse autoriteiten zou kunnen doen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Aan uw identiteit en nationaliteit, zoals deze blijken uit de kopie van uw paspoort beschikbaar in uw administratieve dossier, wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Suriname 2015 Human Rights Report" en "Attest erkenning".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 april 2016 in een eerste middel een schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Volgens verzoeker werd "meer dan afdoende aangetoond dat er een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat", temeer daar "de Commissaris-Generaal nergens de moord op J. ontkend, noch de band die verzoeker met J. had". De "Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken" meent volgens verzoeker ten onrechte "uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben".

Verzoeker stelt dat zijn laattijdige asielaanvraag "geen argument (mag) vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen" gelet op "artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn" en gelet op een rapport van UNHCR. Verzoeker geeft aan dat hij "niet wist dat hij een tweede asielaanvraag kon indienen in België, na afwijzing in Frankrijk" en dat hij "niemand nog in vertrouwen durfde nemen". Hij legt uit: "In Frankrijk had hij immers een asielaanvraag ingediend die echter volledig in het Frans werd behandeld. Verzoeker spreekt echter enkel gebrekkig Frans. Hierdoor waren er verschillende misopvattingen waardoor mogelijk de asielaanvraag uiteindelijk is geweigerd. De Commissaris-Generaal haalt immers zelf verschillende tegenstrijdigheden aan die te wijten zijn aan partijen die elkaar gewoonweg fout verstaan". Hij benadrukt dat hij zich verblijfsrechtelijk in België in regel wou stellen daar hij samenwoont met zijn vriendin, met wie hij twee kinderen heeft. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een "attest bij van erkenning". Verzoeker merkt nog op "dat het CGVS deze wel in overweging heeft genomen zodat men nu niet dient te beargumenteren dat deze laattijdig is waardoor er geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou bestaan".

Waar verzoeker aangaf sporadisch naar Suriname te zijn teruggekeerd, benadrukt verzoeker dat hij verklaard heeft dat hij twee keer terugkeerde. Volgens verzoeker "vervalt men in de beslissing tot een semantische discussie en geeft men aan sporadisch een geheel andere betekenis dan deze in het Van

Dale Woordenboek, te weten 'zeldzaam, zelden', terwijl "twee keer is echter sporadisch te noemen volgens de officiële definitie". Verzoeker benadrukt dat zijn terugkeer "telkens op bijzonder clandestiene wijze" gebeurde: "Ofwel ging hij daar naar de dokter (een keer), ofwel ging hij naar de dienst burgerlijke stand, waarbij hij Moengo meed, maar naar Panamaribo ging en daarbij werd gebracht door iemand anders. Verzoeker was zich aldus bewust van het risico, maar wist dat hij dit moest nemen, doch nam daarbij de nodige voorzorgen en ging niet naar Moengo, waar hij gekend was en het risico liep meteen ernstige schade op te lopen, doch wel naar Panamaribo, waar hij slechts zeer kort was".

Vervolgens herhaalt verzoeker kort zijn asielrelaas en gaat hij in op de algemene (politieke) situatie in Suriname. Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal "wel erg ver" door te stellen "dat er zich geen enkel probleem zou voordoen omtrent deze voormalige dictator en huidig machthebber in Suriname". Hij meent dat "door het CGVS kan evenwel niet worden aangetoond dat er ook onderzoek in Suriname wordt gedaan door een onafhankelijk orgaan naar de misdaden, begaan door of minstens dewelke zijn gepleegd door Bouterse zelf of door Brunswijk". Hij verwijst naar een "Human Rights Report" van 2015 waaruit problemen blijken "met wijdverspreide corruptie, geen bescherming van de grondwet, censuur indien er rapporten tegen de overheid worden gepubliceerd, alsook geen bescherming van de mensenrechten". Hij benadrukt dat hij "op onvoldoende en zelfs geen bescherming van de Surinaamse autoriteiten zal kunnen rekenen. Het is immers ten gevolge van valse beschuldigingen door de politieke aanhangers van de regerende partij aan het adres van verzoeker dat hij gevaar loopt bij terugkeer wat hij ook onmiddellijk heeft verklaard".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de artikelen en beginselen die hij geschonden acht.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt "gelet op de valse beschuldigingen van onder meer moord en illegaal wapenbezit". Een eventuele tussenkomst van de autoriteit om dergelijk reëel risico te voorkomen valt volgens hem "te betwijfelen, gelet op het feit dat politieke aanhangers van de regerende partij deze risicovolle situatie voor verzoeker hebben veroorzaakt".

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Verzoeker maakt geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

2.6. Vooreerst verblijft verzoeker sinds 2006 in Europa, maar wachtte hij tot 2010 om in Frankrijk een asielaanvraag in te dienen. Verzoeker was in 2007 reeds in België, vestigde zich hier definitief in 2015, maar vroeg slechts op 15 maart 2016 asiel aan, nadat hij in een gesloten centrum werd opgesloten. De vergoelijkungen in het verzoekschrift dat hij *"niet wist dat hij een tweede asielaanvraag kon indienen in België, na afwijzing in Frankrijk"*, dat hij *"niemand nog in vertrouwen durfde nemen"*, dat *"In Frankrijk had hij immers een asielaanvraag ingediend die echter volledig in het Frans werd behandeld. Verzoeker spreekt echter enkel gebrekkig Frans."* en dat hij zich verblijfsrechtelijk in België in regel wou stellen daar hij samenwoont met zijn vriendin, kunnen zijn laattijdige asielaanvraag niet verklaren. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Dat verzoeker, eerst in Frankrijk (*"Ik wist niet dat er zo'n organisatie bestond."*, *"Ik ben niet direct op het idee gekomen."* en *"Neen, geen enkele stap gezet."*; gehoor, p. 4) en dan in België (*"Ik was bezig met de procedure van wettelijke samenwoning."* en *"Het is niet dat ik dat niet nodig vond, ik wilde het op een andere manier proberen."*; gehoor, p. 4), telkens jarenlang wachtte is wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging. Dat verzoeker uiteindelijk pas een asielaanvraag indiende nadat hij werd opgesloten in een gesloten centrum doet bovendien het vermoeden rijzen dat verzoeker louter asiel vroeg om een gedwongen repatriëring te vermijden.

2.7. Verder blijkt verzoekers asielrelaas geenszins coherent. Uit de Franse weigeringsbeslissing blijkt dat verzoeker van 1986 tot 1990 in Frans Guyana verbleef, dat hij in 1990 naar Suriname terugkeerde om J. te zoeken en dat hij dus sinds 1986 niet meer in Suriname woonde, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds 1986 blijvend contact onderhield met J., dat hij tussen 1986 en 1990 in Stoelmanseiland, dat tot Suriname behoort, bij Ronnie Brunswijk en J. woonde (gehoor, p. 2-3, 6, 11) en dat hij sinds 1986 nooit op zoek was moeten gaan naar J., omdat deze verzoeker altijd verwittigde als hij wegging (gehoor, p. 11). De Franse weigeringsbeslissing vermeldt verder dat verzoeker vernomen had dat E. in 2004, meer dan een decennium na de moord op J., was vermoord, terwijl verzoeker op het Commissariaat-generaal stelde dat hij samen sinds de dag van de moord op J. niets meer van M. en E. had vernomen en aldus veronderstelde dat ze op de dag waarop J. in 1990 of 1991 werd vermoord ook het leven lieten (gehoor, p. 8, 10, 12). Waar in het verzoekschrift wordt opgemerkt dat *"In Frankrijk had hij immers een asielaanvraag ingediend die echter volledig in het Frans werd behandeld. Verzoeker spreekt echter enkel gebrekkig Frans. Hierdoor waren er verschillende misopvattingen waardoor mogelijk de asielaanvraag uiteindelijk is geweigerd. De Commissaris-Generaal haalt immers zelf verschillende tegenstrijdigheden aan die te wijten zijn aan partijen die elkaar gewoonweg fout verstaan."*, merkt de Raad op dat dit een loutere post-factum bewering betreft, gezien uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij geen beroep kon doen op een tolk indien hij hierom vroeg, noch dat hij omwille van deze *"misopvattingen"* een beroep heeft ingediend in Frankrijk, noch dat hij de kans niet kreeg deze misopvattingen recht te zetten. Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat er ook tegenstrijdigheden te vinden zijn tussen verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal en een door hem op 31 augustus 2009 opgesteld Engelstalig document, waarvan hij tijdens zijn gehoor erkende dat hij dit zelf heeft geschreven (gehoor, p. 14). Zo stelt verzoeker in dit document dat hij samen met twee (*"two (2)"*) andere jongens getuige was van de moord op twee (*"two (2)"*) mannen, terwijl hij thans aangaf dat hij slechts één man, met name J., vermoord zag worden (gehoor, p. 14). Hiermee geconfronteerd wijzigde verzoeker zijn verklaringen in dat hij toch twee mannen zag doodgeschoten worden om daarna te zeggen dat hij niet wist wat er met de Fransman, die even na J. in het lokaal met Desi en Ronnie was binnengekomen, was gebeurd (gehoor, p. 14). Dit laatste is dan weer strijdig met verzoekers initiële verklaring dat J. als laatste het lokaal was binnengekomen (gehoor, p. 8). Uit dergelijke wijzigende verklaringen kan slechts worden afgeleid dat deze niet kunnen steunen op waarachtige ervaringen nu niet kan aangenomen worden dat verzoeker zich niet kan herinneren of hij de moord op 1 of 2 personen heeft gezien.

2.8. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde gegronde vrees voor vervolging blijkt eveneens uit de vaststelling dat verzoeker sinds zijn verblijf in Frans Guyana - na de moord op J. - *"sporadisch"* naar Suriname terugkeerde (verklaring DVZ, vraag 10). Op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker aanvankelijk dat hij sinds de moord op J. één keer naar Suriname terugkeerde (*"Ik was even gegaan om mijn paspoort te regelen."*; gehoor, p. 3), maar geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij vervolgens toe dat hij *"twee keer"* was teruggekeerd (*"Als ik naar de dokter moest gaan. Ik was een patiënt van malaria."*; gehoor, p. 3). Uit zijn verklaringen hieromtrent blijkt overigens geenszins dat zijn terugkeer *"telkens op bijzonder clandestiene wijze"* gebeurde, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, noch dat een sporadische terugkeer onvermijdelijk was. Dat hij voor zijn paspoort *"Moengo meed, maar naar Panamaribo ging en daarbij werd gebracht door iemand anders"* en dat hij *"niet naar Moengo (ging), waar hij gekend was en het risico liep meteen ernstige schade op te lopen, doch wel naar Panamaribo"*, zoals gesteld wordt in het verzoekschrift, strookt niet met zijn verklaringen, daar hij op het Commissariaat-generaal antwoordde dat hij naar Panamaribo en niet Moengo moest *"Omdat de gegevens van Moengo naar daar waren over gebracht."* (gehoor, p. 2). Voorts kan niet worden aangenomen dat verzoeker - indien hij vervolging vreest in Suriname - verkoos naar zijn huisarts in Suriname te gaan voor een bekende ziekte die ook in Frans Guyana te behandelen valt. Dat verzoeker aldus sinds de moord op J. een tweetal keer naar Suriname is gereisd, kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging, temeer daar verzoeker zelf in zijn verzoekschrift de invloed van Desi Bouterse en Ronnie Brunswijk benadrukt (gehoor, p. 6, 15). Zoals verwerende partij ter terechtzitting terecht opmerkt blijkt dit ook uit verzoekers verklaring ter terechtzitting dat zijn paspoort thans op de Surinaamse ambassade ligt ter verlenging van de geldigheidsduur.

2.9. Bijkomend en niettemin geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, toont hij evenmin de actualiteit van zijn problemen aan. Verzoeker heeft steeds nagelaten zich enigszins - bijvoorbeeld bij zijn nog steeds in Suriname wonende moeder - te informeren over de actualiteit van zijn vrees of over mogelijke moeilijkheden die zijn moeder gevolge van zijn problemen zou hebben ondervonden (gehoor, p. 5, 12). Van een asielzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

2.10. De door verzoeker ingeroepen vrees voor zijn ex-zwager en diens entourage is niet enkel van louter gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard maar verzoeker toont evenmin aan dat de staat, bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de entourage van Bouterse en Brunswijk is de uitleg in het verzoekschrift aangaande hun macht niet dienstig. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de Surinaamse politie wel degelijk optreedt naar aanleiding van gemeenrechtelijke feiten zoals onder meer drugsdelicten, steekpartijen en bedreigingen, dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd. De stelling in het verzoekschrift dat *"door het CGVS kan evenwel niet worden aangetoond dat er ook onderzoek in Suriname wordt gedaan door een onafhankelijk orgaan naar de misdaden, begaan door of minstens dewelke zijn gepleegd door Bouterse zelf of door Brunswijk"* en zijn verwijzing naar een *"Human Rights Report"* van 2015 waaruit problemen blijken *"met wijdverspreide corruptie, geen bescherming van de grondwet, censuur indien er rapporten tegen de overheid worden gepubliceerd, alsook geen bescherming van de mensenrechten"*, tonen niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Ten slotte kan uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijken dat Brunswijk veroordeeld is in Nederland voor Cocaïnesmokkel en hij ook in Suriname werd veroordeeld voor een bankoverval. Uit de politieke verzoening tussen Bouterse en Brunswijk kan niet afgeleid worden dat de conclusies van de commissaris-generaal niet correct is. Het komt immers aan verzoeker toe om zijn asielmotieven met concrete en objectieve gegevens te objectiveren.

2.11. Het bij het verzoekschrift gevoegde “*Attest erkenning*”, waarin verzoeker de kinderen met zijn vriendin erkent, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK